

5

květen
2010

Košířský farní list

Květen

DAR A DARY DUCHA SVATÉHO

V tomto měsíci připadá Slavnost Soslání Ducha svatého na neděli 23. května. V tento velký svátek na závěr velikonoční doby slaví církev letniční událost, vylití Ducha svatého na apoštoly. V den letnic (po skončení sedmi velikonočních týdnů) se naplňuje Kristova Veliká noc sesláním Ducha svatého: ten se projeví, je dán a sdělen jako božská osoba: Kristus Pán ze své plnosti štědře vylévá Ducha. (Sk 2,33-36)

V tento den je konečně plně zjevena Nejsvětější Trojice: Od toho dne je království, hlávané Kristem, otevřeno těm, kdo v něho věří: v pokoře těla a ve víře se již podílí na společenství Nejsvětější Trojice. Duch svatý svým příchodem, který nemá konce, uvádí svět do „posledních časů“, do doby církve, do již zděděného, ale ne ještě dovršeného království:

„Spatřili jsme pravé Světlo, přijali jsme nebeského Ducha, našli jsme pravou víru: klaníme se nedílné Trojici, neboť ona nás spasila“ /Byzantská liturgie-modlitba po sv. přijímání/.

Mnozí z nás přijali v různém věku svého života svátost biřmování. Bylo to většinou v mladém věku dospívání nebo dospělosti, u některých těsně po přijetí svátosti křtu v dospělosti. Někteří se k přijetí této svátosti ještě neodhodlali. Není sice ke spáse nezbytně nutná jako křest, ale křesťan se velmi ochuzuje, když se zdráhá ji přijmout, protože se vzdává mnoha milostí. Velmi se tedy církví doporučuje tato svátost a povzbuzuje se k jejímu přijetí. Někteří z nás se na

tuto svátost v současné době svědomitě připravují. V naší farnosti jsou nyní tři kandidáti k přijetí tohoto daru. Bylo by dobré je více vkládat do společných i soukromých modliteb. Základní pohled na tuto svátost byl také uveden v okénku víry minulého farního listu.

Jaký dar však mají přijmout? Sám Duch svatý je Božím darem. Ježíš odevzdává svého Ducha do Otcových rukou ve chvíli, kdy svou smrtí vítězí nad smrtí /Lk 23,43/. Ihned dává Ducha svatého tím, že na své uředníky „dechne“. /Jan 20,22/ Od této hodiny se poslání Krista a Ducha stává posláním církve: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás“ /Jan 20,21/.

Při vzkládání rukou během udílení sv. biřmování se biskup nebo kněz v tomto smyslu poslání také modlí nad biřmovanci: „Modleme se, aby jim dnes dal plnost svého svatého Ducha, aby je svým Duchem pomazal a potvrdil jejich poslání, jako pomazal a potvrdil svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista“.

Přijímají tedy dar samotného Ducha svatého, zároveň však dostávají jeho dary. To se promítá do další modlitby biřmujícího: „Sešli na ně svého Ducha Utěšitele: dej jim ducha moudrosti a rozumu, ducha rady a síly, ducha poznání a lásky, a naplň je duchem bázně před tebou“.

Duch svatý je tedy Dárce i Dar zároveň. Jen kladné vlastnosti mu přisuzuje Písmo. Duchovně nás oživuje, povzbuzuje stále k dobrému, budí v nás synovskou důvěru v dobrotu Boží, vydává nám vnitřní svědectví, že jsme syny Božími: „Neboť jste nepřijali ducha otroctví, abyste zase propadli strachul, ale přijali jste ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!“ (Řím 8,15)

Také další výroky Písma nevyjadřují jen činnost Ducha svatého v nás, ale naznačují, že Duch svatý v nás působící je v nás i osobně přítomen a činí duši věřících svým příbytkem.

Protože je Duch svatý osobní Lásky a osobní Dar Boží, připisují se mu všechny dary, které Bůh lidem z lásky uděluje. A k těm darům náleží na prvním místě naše posvěcení a všechny milosti, které je předcházejí, doprovázejí a dovršují. A kromě toho všechny ctnosti, které s naším posvěcením souvisí: „Plody Ducha jsou: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, shovívavost, tichost, věrnost, skromnost, zdrženlivost.“ (Gal 5,22-23)

Duch svatý je i dárce charismat, což jsou mimořádné schopnosti, které jsou udělovány ne k osobnímu posvěcení, nýbrž k prospěchu jiných, a jejichž nositelem může být i hříšník, jak poučuje sám Spasitel (Mt 7, 22-23). Tato charismata byla častá v prvotní Církvi a přispívala k jejímu rychlému rozšíření. Vypočítává je svatý Pavel: „Jednomu se uděluje skrze Ducha řeč moudrosti, druhému řeč poznání podle téhož Ducha, jinému víra v témž Duchu, jinému pak dar uzdravování v stejném Duchu, jinému konání zázraků, jinému dar prorokování, jinému dar rozeznávání duchů, jinému dar rozličných jazyků, jinému výklad řečí; to všechno působí jeden a týž Duch, který rozděluje jednomu každému podle své vůle.“ (1 Kor 12,8-11).

Modlitby stanovené k udělení svátosti biřmování nemohou tématicky vyčerpat celou mnohotvárnou škálu působení Ducha svatého. Jejich jádrem je však souhrn sedmi darů, které se udílejí při vzkládání rukou udělovatele. Jejich původ je starozákonní. Jsou obsaženy v textech proroka Izaiáše, který zachycuje rysy očekávaného Mesiáše. Přítomnost těchto rysů se začíná objevovat v kapitolách (sbírce prorocství) o Emmanuelovi, („Izaiáš, protože viděl slávu Krista“: Jan 12,41), zvláště v Iz 11,1-2:

„Vyráží ratolest z pahýlu Jesse,
výhonek vypučí z jeho kořenů,
spočine na něm duch Hospodinův:
duch moudrosti a rozumu,
duch rady a síly,
duch umění, zbožnosti a bázně před Hospodinem.“

Přítomnost těchto darů pak pomáhá řešit hlavní problémy v životě člověka. K těm patří směřování k cíli, cesta neboli prostředky k tomuto cíli, potom správná volba při rozhodování, překonávání překážek, které brání k dosažení cíle, schopnost rozlišovat životní hodnoty – umění, potom životní náplň a pohnutka k jednání.

1. Dar moudrosti - abychom vše podřizovali věčnému cíli
2. Dar rozumu - abychom věčným pravdám správně rozuměli jako prostředku k cíli a podle nich žili
3. Dar rady - správně volit to, co se líbí Bohu
4. Dar síly - vytrvat v dobrém
5. Dar umění - vše správně hodnotit, stupnice hodnot
6. Dar zbožnosti - naplnit život láskou k Bohu a k člověku
7. Dar bázně Boží - synovská láska a úcta k Bohu jako pohnutka jednání

„Společenství s ním nás zduchovňuje, obdarovává, navrací do ráje, přivádí do království nebeského k synovskému přijetí, dává nám odvahu nazývat Boha Otcem a podílet se na milosti Kristově, nazývat se dětmi světla a mít účast na věčné slávě.“ (sv. Basil z Cesareje)

P. Lohelius

1.	sobota	Sobota po 4. neděli velikonoční Sv. Josefa, Dělník
2.	NEDĚLE	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
3.	pondělí	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
6.	čtvrtek	Sv. Jana Sarkandera, kněze a mučedníka
7.	pátek	První pátek v měsíci
8.	sobota	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
9.	NEDĚLE	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
12.	středa	Svátek výročí zasvěcení katedrály Sv. Pankráce, mučedníka
13.	čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
14.	pátek	Svátek sv. Matěje, apoštola
16.	NEDĚLE	7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ Poutní slavnost SV. JANA NEPOMUCKÉHO, KNĚZE A MUČEDNÍKA
18.	úterý	Sv. Jana I., papeže a mučedníka
20.	čtvrtek	Památka sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze Sv. Bernardina Sienského, kněze
21.	pátek	Sv. Kryštofa Magallanese, kněze, a druhů mučedníků
22.	sobota	Sv. Rity z Cascie, řeholnice
23.	NEDĚLE	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
24.	pondělí	Sv. Heřmana Josefa, kněze premonstráta
25.	úterý	Sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve Sv. Řehoře VII., papeže Sv. Marie Magdalény de´Pazzi, panny
26.	středa	Památka sv. Filipa Neriho, kněze
27.	čtvrtek	Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
30.	NEDĚLE	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
31.	pondělí	Svátek Navštívení Panny Marie

Oznámení

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

Během měsíce května se budou konat MÁJOVÉ POBOŽNOSTI vždy přede mši svatou.

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého, v sobotu 1. a 15. května v 18.15 hod.

Májové slavnosti

V sobotu 15. května se konají v kostele Nejsvětější Trojice a na Malostranském hřbitově MÁJOVÉ SLAVNOSTI. Program a časový rozvrh bude uveden na zvláštním letáčku.

Poutní slavnost v kostele sv. Jana Nepomuckého

Poutní slavnost bude letos spojena se 7. velikonoční nedělí, tj. 16. května.

Po slavení eucharistie budou k uctění vystaveny ostatky patrona kostela se zpěvem litanii. Před kostelem bude slavnost pokračovat společným agapé účastníků.

Výprava do kostela sv. Václava na Proseku

V rámci farního dne 16. května se uskuteční výprava do starobylého kostela sv. Václava na Proseku. Sraz zájemců o tuto prohlídku bude na místě ve 14.30 hod.

Poutní slavnost Nejsvětější Trojice

Poutní slavnost Nejsvětější Trojice se uskuteční v neděli 30. května. Po slavnostní mši sv. v 11.00 hod. bude následovat tradiční agapé v prostorách mezi kostelem a domečkem popř. v domečku.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 9. dubna 2010

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Václav Funda, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice
2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
3. Záležitosti kaple Nanebevzetí Panny Marie
4. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice

Výbor požádá pana Ing. Fránu, který vypracoval projekt odvlhčení kostela, aby v létě zkontroloval stav zdiva a posoudil, zda došlo ke zlepšení stavu a zda je třeba učinit ještě nějaká opatření, nebo kdy lze přistoupit k opravám v interiéru (omítky, malba atp.).

2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Otec Lohel seznámil výbor s vývojem ve věci vlastnictví pozemků a stavby kostela sv. Jana Nepomuckého podle informací Isabely Slavičkové z Arcibiskupství pražského, která se o záležitost stará. Zvažovalo se, jak dál postupovat.

3. Záležitosti kaple Nanebevzetí Panny Marie

Je třeba zajistit průběžné čištění úžlabí střechy nad sakristií od napadaného listí (podzim) nebo květů (jaro). Vrstva tohoto biologického materiálu, která se v úžlabí časem vytváří, v sobě totiž zadržuje srážkovou vodu, která pak prosakuje do stavby.

Také střešní krytina bude očištěna od mechu.

4. Farní život a všeobecná rozprava

Farní výprava do kostela sv. Václava na Proseku se uskuteční 16. května; sraz je ve 14.30 hod. na místě. Spolu s košířskými farníky se akce zúčastní také farníci ze Strahova.

Táborák u příležitosti konce školního roku se uskuteční poslední červnový čtvrtek, tj. 24. dne toho měsíce.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý květnový pátek (14. 5.), místo zůstává obvyklé.

Zapsal Ondřej Vaněček

Slavnost převzetí úřadu arcibiskupa pražského Mons. Dominikem Dukou

Bratři a sestry, dne 10.dubna 2010 v katedrále sv.Víta, Václava a Vojtěcha slavnostně převzal úřad arcibiskupa pražského Mons. Dominik Duka. Měl jsem tu čest se této slavnosti zúčastnit a rád bych se s Vámi podělil o pár zážitků.

Na slavnost jsem dorazil těsně před začátkem, ale za to jsem mohl vidět slavnostní průvod z arcibiskupského paláce, přes jednotlivá nádvoří, do katedrály. Byl to opravdu dlouhý průvod, za účasti všech našich i mnoha zahraničních biskupů a mnoha desítek kněží.

Při vstupu do katedrály vítali nového arcibiskupa pražského kanovníci Metropolitní kapituly v čele s Mons. Václavem Malým a dómský farář P. Ondřej Pávek, který držel kříž. Nový arcibiskup při vstupu políbil kříž a přítomné pokropil svěcenou vodou. Mons. Duka vzal toto pokropení rázným způsobem, takže i přítomní televizní pracovníci začali vytažovat hadříky a utírat objektivy svých kamer.

Průvod postupoval dále pravou lodí směrem k oltáři a Mons. Duka rozdával úsměvy a požehnání na všechny strany. Jelikož byla katedrála úplně plná, stál jsem vzadu v boční lodi, ale díky technologiím jsem mohl dění u oltáře sledovat na plazmové obrazovce, která byla umístěna na každém druhém sloupu.

Kardinál Vlk zahájil mši svatou znamením kříže a všechny přítomné – biskupy, představitele státu, vlády, parlamentu a samozřejmě i všechny věřící – přivítal. Po té byla přečtena jmenovací bula papeže

Benedikta XVI.. Nejdříve v latině a po té v českém jazyce. Po přečtení uvolnil kardinál Vlk Svatovojtěšský stolec Mons. Dukovi a symbolicky mu předal berlu. Bylo to úsměvné předání. Z jejich tváří byla vidět radost, ale i zároveň zodpovědnost.

Po mohutném potlesku následovalo přivítání nového arcibiskupa pražského děkanem kapituly Michaelem Slavíkem, který ve své uvítací řeči připomněl, že náročný proces výběru nového arcibiskupa pražského provázela modlitba a že ustanovení nového arcibiskupa přijímáme ve víře jako Pánovu odpověď. K přivítání se připojil i apoštolský nuncius Mons. Diego Causero.

Jménem osobností veřejného života pozdravil nového arcibiskupa i prezident republiky Václav Klaus, který se velice dobře zná s Mons. Dominikem Dukou. Při jeho projevu zazněla i zpráva o tragické události, o zřícení letadla s polským prezidentem a s dalšími významnými představiteli polského občanského a církevního života.

Pak již následovala mše svatá – Gloria, vstupní modlitba, čtení, evangelium a kázání nového arcibiskupa pražského. Ve svém kázání se, mezi jiným, dotkl nejen svatovítské katedrály, ale také i vztahu církve a státu. Poděkoval i svému předchůdci, kardinálu Vlkovi, který spolu s kněžími vedl církev v dvaceti letech svobody. Dále nás přítomné požádal o pomoc, o modlitbu, aby dostal všem požadavkům a úkolům, která jsou na něho kladeny.

Během kázání nastala i úsměvná situace, kde se podařilo arcibiskupovi omylem shodit několik listů připraveného kázání. Zde bylo vidět, že arcibiskup Mons. Duka je velice klidný a vyrovnaný člověk s velkým charismatem, se kterým nezahýbá žádná nepříjemná situace. Asistence mu pomohla všechny poznámky sesbírat.

Po kázání pokračovala mše svatá obvyklým způsobem. Připomínku za zemřelé pronesl emeritní krakovský arcibiskup kardinál Macharski. Po slavnostním požehnání a zpětném průvodu do pražského arcibiskupského paláce, rozdávalo občanské sdružení Kolpingovo dílo koláčky a balenou vodu a před samotným palácem i domácí slivovici, kterou hojně využívali hlavně politici a návštěvníci pražského hradu.

Celou tuto slavnost bych shrnul ve slovech nového arcibiskupa pražského:

„Ať nám na této cestě pomáhá Panna Maria, Ježíšova Matka, jejíž obraz je na Palladiu České země, ať nám pomáhají naši zemští patronové, svědci víry a obhájci práv člověka a svobody“.

Petr Zborník

První máj jinak. Maria - Patronka Bavorska.

Svátek prvního máje zahajuje v Bavorsku měsíc věnovaný zvláštní úctě, četným pobožnostem a modlitbám k Panně Marii. Jak vše vzniklo?

Kostel zasvěcený sv. Bohorodičce se na území Bavorska, konkrétně ve Freisingu ležícím nedaleko Mnichova, nacházel již v 8. století. V celém zdejší arcibiskupství (Mnichov-Freising) je kostelů a kaplí zasvěcených této Panně a ochránkyni Bavor bezmála na 400.

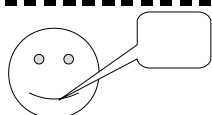
Mariánská úcta se zde těší pevně zakořeněné tradici podporované samotnou panovnickou dynastií Wittelsbachů, která zemi vládla od dávných dob středověku až do první světové války. Rozhodující krok nicméně učinil vévoda a kurfiřt Maximilián I. (1597-1651), když Marii výslovně prohlásil za patronku země. Stvrdit to měla rovněž obrovská bronzová socha Marie umístěná v jednom z výklenků mnichovské Rezidence v roce 1616, v předvečer třicetileté války. Marie jako patronka Bavorska bývá zdobena s korunou, stojí na půlměsíci po vzoru apokalyptické ženy ve Zjevení sv. Jana (Zj 12,1), drží v jedné ruce žezlo a ve druhé Ježíška žehnajícího lidu.

V letech 1637/38 byl na náměstí (dnes zvaném Mariánské, Marienplatz) postaven mariánský sloup jako výraz vděčnosti za ochranu Mnichova a Landshutu před vydrancováním švédskými vojsky. Sloup se stal symbolickým středem země, od něhož se měřily všechny vzdálenosti. Po jeho vzoru vznikl mj. též mariánský sloup v Praze (1650) a předtím ve Vídni (1645).

Poslední panující Wittelsbach, král Ludvík III. (1913-1918), si v čase válečných útrap od papeže Benedikta XV. vymohl, aby Marie byla Apoštolským stolcem oficiálně uznána ochránkyní země a aby se k té příležitosti v květnu konaly zvláštní oslavy. Tak se stalo a poprvé se svátek slavil 14.5. v roce 1916, záhy se z Mnichova rozšířil do ostatních diecézí. Po roce 1970 se oslavy přesunuly již na 1. května.

Text + foto: jlm

Pramen: Roland Götz: Maria – Patronin von Bayern. 1. Mai. In: <<http://www.erzbistum-muenchen.de/EMF105/EMF010417.asp>>

IVO SUCHÝ 50

A je to tady!. Dělová rána!

Ivo Suchý se nenápadně překulil z dětské mini-strantské komže do věku zralého muže, věrného služebníka při slavení liturgie a průvodce farních výprav. Při těchto výpravách účastníci vždy čekají až se chopí mikrofonu a začne se svým standardním oslovením „moji milí“ komentovat průběh i cíl cesty. Po dojezdu na místo se rychle promění v obětavého služebníka u oltáře. Je typické, že se opět zmocní mikrofonu těsně před návratem a procítěně poděkuje P. Lohelovi za organizaci zájezdu a možnost

slavení liturgie na památných místech, dále obětavým ženám, které připravily na cestu „dobrůtky“ k občerstvení

a nezapomene na řidiče autobusu s poděkováním za bezpečný návrat. Je pravdou, že bez Ivovy účasti nemá farní zájezd ten správný „šmrnc“. Ivo a jeho vášeň pro mikrofon je neutuchající. Projevila se i při biskupské vizitaci ve farnosti kdy nečekaně uchopil mikrofon a suverénně děkoval za návštěvu Otci biskupovi (nutno dodat že velmi pěkně). Ivo velmi rád organizuje; se svou živou gestikulací, širokým úsměvem a velitelským hlasem by nejraději „své milé“ sešikoval do vzorného útvaru a pod jedním praporem je dopravil

až k bráně nebeské. Kéž by se mu to povedlo!

Milý Ivo, přejeme Ti, aby ses po pozdravení s Abrahámem vrátil zdrav a vesel zase do našich řad a dále se nás snažil dát „tak nějak dohromady“ (což je nelehký úkol). Ale snaž se a vydrž!

„Tvoji milí“ košířští farníci

Svatý Klement Maria Hofbauer, kněz – památka 20. května

Tento světec pocházející z naší země se narodil 26. prosince 1751 v Tasovicích u Znojma. Jeho otec Pavel Dvořák (později se přejmenoval na Hofbauer) byl Čech, matka Marie byla Němka. Při křtu dostal jméno Jan Evangelista. Již od dětství toužil po kněžském povolání. Ale když mu bylo sedm let, jeho otec zemřel. Rodina měla dvanáct dětí, byla chudá, proto nemohl studovat na gymnáziu, a stal se r. 1767 pekařským učněm ve Znojmě. Na podzim r. 1769 podnikl se svým přítelem pouť do Říma a na zpáteční cestě zůstal jako tovaryš v pekárně kláštera v Louce, kde zároveň studoval a ve svých 26 letech gymnázium dokončil. Pak putoval znovu do Říma a stal se poustevníkem v Tivoli u Říma. Tam přijal jméno Klement. Po určitém čase přišel znovu do Vídně, aby navštěvoval katechetický kurs. Pak získal podporu od tří bohatých šlechticů a začal studovat teologii.

V létě 1784 putoval se svým přítelem Tadeášem Hüblem znovu do Říma. Tam se dostal do kostela sv. Juliána, v němž sloužili redemptoristé. Ihned se rozhodl a 24. října 1784 si Klement Hofbauer a Tadeáš Hübl oblékli řeholní oděv (při tom přijal jméno Maria) a už 19. března 1785 složili první řeholní sliby. Několik dní nato, pravděpodobně 29. března 1785 byli v Alatri vysvěceni na kněze.

Po svěcení se Klement s Tadeášem vydali do kláštera ve Frosinone, kde strávili půl roku, aby si doplnili svá teologická studia. V jejich hlavách uzrávala odvážná myšlenka - přenést, nebo přesněji, rozšířit svou kongregaci za Alpy. Generální představený P. de Paola je tedy vyslal v říjnu 1785 na sever. Přes poutní místo Loreto a Tyrolsko přišli do Vídně, kde se pokusili založit nový řeholní dům. Politická situace však byla nepříznivá nejen pro ně, ale pro všechny řeholní rodiny. Právě vládnoucí císař Josef II. zrušil v této době více než 800 klášterů. Kromě toho byly přísně zakázané lidové misie, a právě tato činnost je stěžejní pro redemptoristy i dnes. V září roku 1786 opustili Vídeň. Po čtyřměsíční cestě se v únoru 1787 ocitli tři redemptoristé v hlavním městě Polska, ve Varšavě. Tam se Klement se spolubratřími zastavil a na prosbu bratrstva sv. Benona, papežského nuncia i samotného krále Stanislava II. tam zůstal. Bratrstvo sv. Benona byl spolek, který bychom dnes nazvali charitativním. Staral se o chudé poutníky a tuláky, a také o sirotky po emigrantech a redemptoristé byli vřadycky tam, kde byli chudí a opuštění lidé. Benonité - pod tímto jménem byli ve Varšavě známi - se však setkávali i s nenávisť, námitkami a odmítáním. Ale i přes to se v krátkém čase stal sv. Benon centrem náboženské výchovy a živým ohniskem duchovního života celé Varšavy.

Při klášteře byla škola pro chudé chlapce a děvčata, latinská škola a škola pro řemeslníky, a od dřívějšíka sirotčinec. Klement často chodil pro své sirotky žebrať. Ne vždy byl dobře přijat. Jednou při takovéto příležitosti mu jakýsi člověk plivl do tváře. Klement tehdy zachoval klid, otřel si tvář a řekl: „To bylo pro mě. Teď prosím o něco pro mé sirotky.“ Hrubý člověk tím byl tak zaskočen, že beze slova vtiskl Klementovi do ruky pěknou sumu.

Bylo to v období dělení Polska mezi Rusko, Prusko a Rakousko. Varšavskou činnost, která trvala 21 roků, ukončil r. 1808 vpád napoleonských vojsk. Klášter byl zrušen a řeholníci uvězněni v Kostrzyně nad Odrou. Po čtyřech týdnech byli propuštěni a vypovězeni ze země.

Sel znovu do Vídně, kde pak působil 12 let až do své smrti. To je nejznámější období jeho činnosti. Nejdříve byl výpomocným duchovním v kostele minoritů. V dubnu 1813 ho arcibiskup Hohenwart jmenoval zpovědníkem Voršilek a rektorem jejich kostela. Tak získal vlastní domov, katedru a zpovědnici. Nejvíce přispíval k obrácení lidí jako zpovědník, a ve zpovědnici přebýval celé hodiny. Každého přijímal s laskavostí a věřil v dobro člověka. Téměř každý den navštěvoval chudé,

nosil jim obživu. V jeho domě byli hosty žebráci, chudí vojáci a studenti. A on je sám obsluhoval. Do jeho domu mohl vstoupit každý i když Klement nebyl doma. Jeho byt se pak stal místem setkávání studentů a mladé inteligence. Do kostela sv. Voršily chodilo mnoho lidí, protože tam byly krásné bohoslužby. Jeho činnost však nebyla vždy ve shodě s dobovým myšlením a žil pod policejním dohledem.

Na sklonku života dosáhl souhlasu k působení redemptoristů na rakouském území. Sám se však toho dne nedožil, zemřel 15. března 1820. Jeho pohřeb byl manifestací oddanosti Vídně tomuto knězi. Byl pohřben na hřbitově Maria Erzensdorf. Jeho tělo bylo později (1862) přeneseno do vídeňského kostela Panny Marie am Gestade (na nábřeží), který dostali redemptoristé.

Papež Lev XIII. jej prohlásil blahoslaveným r. 1888 a za svatého byl prohlášen Piem X. v roce 1909. V r. 1914 byl prohlášen patronem města Vídně. Jeho svátek se slaví ve světě dne 15. března, u nás 20. května.

Sv. Klement Maria byl člověk velmi nadaný (jistě mluvil mnoha jazyky), velmi houževnatý, pohotový a měl smysl pro humor. Od něho pochází dnes často používaný výrok: „Co všechno musejí ti nevěřící věřit, aby nevěřili.“

Závěrem můžeme jen opakovat prosbu z litaní k svatým ochráncům naší vlasti tak, jak je uvedena v kancionálu: **Svatý Klemente Dvořáku, oroduj za nás.**

Podle pramenů z Internetu (zejména stránky českých redemptoristů, BBLexikon a j.)

MP

OKÉNKO VÍRY

SVÁTOST EUCHARISTIE

271. Co je to eucharistie?

Je to oběť těla a krve Pána Ježíše, kterou Ježíš ustanovil, aby pro všechny časy, dokud nepřijde, zachoval v trvání oběť kříže a své církvi tak zanechal památku na svou smrt a na své zmrtvýchvstání. Je znamením jednoty, poutem lásky a velikonoční hostinou, v níž je požíván Kristus, duše se naplňuje milostí a dává se nám záruka věčného života.

272. Kdy Ježíš Kristus ustanovil eucharistii?

Ustanovil ji na Zelený čtvrtek, „tu noc, kdy byl zrazen“ (1 Kor 11,23), když slavil se svými apoštoly poslední večeři.

273. Jak ji ustanovil?

Ježíš shromáždil své apoštoly ve večeřadle, vzal do svých rukou chléb, lámal ho a dával jim ho se slovy: „Vezměte a jezte z toho všichni: toto je moje tělo, které se za vás vydává“. Pak vzal do svých rukou kalich vína a řekl jim: „Vezměte a pijte z něho všichni: toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku“.

274. Co eucharistie představuje v životě církve?

Eucharistie je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života. Vrcholí v ní činnost, již nás Bůh posvěcuje, i naše bohoocta. Obsahuje celé duchovní dobro církve: samého Krista, naši velikonoční oběť. Eucharistie vyjadřuje a vytváří společenství božského života a jednotu božího lidu. Slavením eucharistie se již nyní připojujeme k nebeské liturgii a předjímáme věčný život.

275. Jak je tato svátost nazývána?

Nevyčerpatelné bohatství k této svátosti se vyjadřuje různými názvy, z kterých každý vyzdvihuje některé její rysy. Nejobvyklejší jsou: eucharistie, mše svatá, večeře Páně, lámání chleba, eucharistické shromáždění, památka utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Páně, svatá oběť, svatá a božská liturgie, svatá tajemství, nejsvětější svátost oltářní, svaté přijímání.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzavěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné